

Iks ging weer eens pleiten

Leo van Osch

De descende zou worden gehouden in een met klokken, heiligenbeelden onder glazen stolpen, en dito prullaria ingerichte burgermanswoning van een van de ruziënde burens, Konijn genaamd. Alles wat tussen burens mis kon gaan was ook misgegaan, had hij in conclusie van antwoord genoteerd. In de baaiërd van kleingeestige meningsverschillen ging het nu om overgroeide takken van een klimop.

X was eerst bij zijn eigen cliënt Donkers binnengelopen en overzag de feitelijke situatie met een geruste blik. Niks geen overhangende takken natuurlijk. 'Dat is omdat u er bent mijnheer', zou mevrouw Konijn later die middag tegen de rechter pruttelen.

Op het afgesproken uur ging hij eens poolshoogte nemen bij Konijn of de rechter zijn opwachting al had gemaakt. Konijn, al wat op leeftijd, kwam steunend op een stok naar de voordeur en zag hem aan voor de magistraat, waaruit meteen duidelijk werd dat deze nog niet was gearriveerd.

'Meld maar als het zover is, ik zit bij de burens', zei hij in alle vriendelijkheid, waarop Konijn een voorschot nam op wat die middag nog ging komen: 'Ik bel daar', onderwijl vervaarlijk met zijn stok in de richting van de burens zwaaiend, 'niet aan'.

Dan niet, dacht X, zijn schouders ophalend. Na enige minuten meldde de rechter zich met een stoïcijns kijkende griffier bij de woning van Donkers met de mededeling dat Konijn niet met hen wilde praten. Nu dat wel de bedoeling van de comparitie was kwam de vraag op hoe verder te gaan.

'U zou op de schutting kunnen gaan zitten,' opperde X, die het komische van de situatie wel inzag. Besloten werd tot een toneelstuk in een aantal bedrijven, waarbij de rechter en griffier met beide advocaten als weermannetjes en -vrouwtjes van het ene in het andere woninkje doken.

Nee, zo concludeerde het hele gezelschap staande op de achterplaats van Konijn, waar het oog pijnlijk werd getroffen door afzichtelijk bijna fluorescerend kunstgras en een klein leger zo mogelijk nog afgrijselijker, al dan niet hengelende tuinkabouters, van enige overhang was geen sprake.

Vrouw Konijn voerde hen naar de garage waar een miniem fossiel takje klimop waarneembaar was. 'Hoe zou u dat nu vinden?' vroeg ze. X zweeg, het zou hem geen ene bal kunnen schelen.

Konijn vond een toneelstukje niet genoeg, het moest een drama worden. Bij het tweede bezoek aan zijn woning greep hij naar zijn borst, gleed van zijn stoel en begon angstwekkend te piepen en rochelen. Hup, tafel aan de kant, Konijn languit op de grond en zijn vrouw die rustig en geroutineerd een verstuiver bij zijn mond bracht. Neen, er behoefde geen ziekenauto te worden gebeld. Van zijn cliënt wist X al dat Konijn deze act wel vaker opvoerde als hij zijn zin niet kreeg.

Op de achterplaats van Donkers dreigde even later een door een windvlaag gekantelde, op het balkon van zijn cliënt staand droogrek met wasgoed in de tuin van Konijn te kiepen. Donkers sprintte naar boven om verder onheil en een nieuwe procedure, zoals X binnensmonds mompelde, te voorkómen.

Ze kwamen er godzijdank uit.

Nadat de griffier een handje was geholpen met het vinden van een stopcontact kon de laptop worden aangesloten en het pv worden opgemaakt. Konijn barstte zelfs in tranen uit, al had hij in de ogen van X niet meer gekregen dan wat Donkers al maanden geleden had aangeboden.

Voordat Konijn ten tweede male zou kunnen neerzigen werd het pv ondertekend. Daarna adviseerde hij zijn cliënt om hetzelfde te doen en zo was eenieder tevreden. Het zou, bedacht X op de fiets terug, een mooi zaakje voor de rijdende rechter zijn geweest.

